

név: ..... iskola: ..... osztály: .....

KÉT HÉT EGY MESE, 2017-18

1-4. osztály

6.(UTOLSÓ) forduló

Bosnyák Viktória: Tündérboszorkány

Szeged: Könyvmolyképző Kiadó, 2007

A meseregény Jóhegyi Laci 4. d osztályos tanulóról szól (na, jó nemcsak róla!), aki szereti a „túrhető” könyveket (mondhatnánk, ő egy igazi könyvmoly).

1) Mi volt Augustin mester foglalkozása?

.....

2) Mit írt Laci a sajtócédulára?

.....

3) Kinek szól az üzenet?

.....

4) Mit látott Laci a nyitott festészeti album unalmas képén?

.....

.....

.....

5) Hogyan nézett ki a könyvtár kellős közepén piknikező két hölgy?

.....

.....

.....

6) Mi történt, amikor Aranka néni kétszer rákacsintott az albumban lévő képre?

.....

.....

.....

7) Aranka néni tudott varázsolni... Tehát ki is volt ő?

.....

8) Milyen állást kapott meg 99 évvel ezelőtt?

.....

.....

9) Miért kezdett el Aranka néni öregedni?

.....

.....

.....

10) Mit ír a Tündéri Könyvtárszabályzat, mikor köteles nyugdíjba vonulni a könyvtáros tündér?

.....

.....

.....

ÉS ITT A VÉGE...

Köszönjük, hogy velünk játszottatok!

2018. február 17-ig pótolhatjátok a hiányzó feladatlapokat.

A www.bekesikonyvtar.hu oldalon megnézhetitek, melyik feladatlapotok érkezett már be hozzánk.

(Gyertek be nyugodtan a gyerekkönyvtárba üres feladatlapért!)

Az eredményhirdetés időpontjáról mindenkit értesítünk az iskolában, aki beadott legalább 4 feladatlapot.

Kívánunk jó tanulást a suliban ... és persze sok izgalmas olvasmányt!
Szeretettel várunk benneteket is egy jó könyvvel gyerekkönyvtárban!

Éva néni és Jolcsi néni
gyerekkönyvtárosok

9. FEJEZET

melyben Morcz Aranka lelepleződik

– Mondd csak, Eduárd – szólt barátjához Augusztin mester az Augusztus cukrászda teraszán, ahol szokásos délelőtti kávéjukat fogyasztották. Egyikük addigra már elkészült három tepszi szilvás papuccsal, másikuk meg egy sarkalással és egy talpalással.

– Mit, Gusztikám? – pillantott fel csészéjéből Kreischer úr.

– Te is láttad ma reggel Jóhegyi Lacit? Úgy futott az iskolába, mintha üldöznék. Máskor meg épp csak vánszorog.

– Már hogyne láttam volna! Ki is futottam a műhelyből, hogy megvédjem, de nem volt kitől.

– Én is szakasztott így jártam. Éppen a royal bomba krémjét habosítottam. Magam is azt hittem, meg kell védenem, így hát a bombával a kezemben kimentem az utcára, de nem látok senkit.

– Furcsa – szögezte le Kreischer Eduárd.

– Furcsa bizony – bólintott rá Augusztin Gusztáv.

Amikor a két úriember így merengett a reggel történteken, már jól benne jártunk a délelőttben.

Laci azonban jóval 8 óra előtt futott oly lelkesen a Békés felé, mint még soha azelőtt.

Neked bizonyára nem kell elmagyaráznom, miért. Csak annak a kedvéért írom le mégis, aki valamilyen oknál fogva ezen az oldalon kezdte a könyv olvasását. Nos, Laci azért igyekezett oly lélekszakadva (bár szerencsére a lélek a futástól igen ritkán szokott elszakadni), hogy a könyvtáros nénivel közölje a jó hírt: megvan a megoldás. Nagy volt a csalódása, amikor a könyvtárat zárva találta. Te persze tudod, hogy nem volt érdemes úgy igyekeznie, hisz Aranka néni sosem nyit ki az első szünet előtt. Laci azonban feltétlenül meg akarta osztani vele a jó hírt, ezért az ajtóresbe tűzött egy sajtcedulát, amit az uzsonnára hozott sajtos zsömléje mellől vett ki a táskájából, és ettől enyhén sajtzagú volt.

Amikor a könyvtáros valamivel később belülről kinyitotta az ajtót, és a gravitációnak engedelmessé a papír lehullott a lába elé, nem morgott, nem sóhajtozott. Felderült az arca, s miután körülnézett, s látta, hogy senki sincs a közelben, csak annyit mondott kedves hangon: – Légy szíves! – s Laci üzenete, fittyet hányva a gravitációra, szépen ringatózva felszállt a kezébe.

– Aha! – szólt Aranka néni, s visszament a könyvtárba. Alig bírt afeletti örömeivel, hogy hamarosan megtudhatja a részleteket. Laci persze csak annyit írt, hogy megvan a megoldás.

– Mindjárt jön Lacika – nyugtatta magát Aranka néni vagy negyven percen keresztül. – Csigavér!

De a fiú nem jött. Testnevelésóra volt a második. Ebből sejtethet, hogy a következő szünetben sem tudott felmenni a padlásra, ha nem akart matekórán tornacuccban virítani.

A negyedik óra viszont lyukasóra volt. Elmaradt az angol. A némettanárnő jött bestoppolni a lyukat, vagyis helyettesíteni. Amikor Laci elkéredzkedett, elengedte, bár fel nem foghatta, miért akar Morcz Arankához felmenni valaki. Pláne egy gyerek.

Laci a könyvtár ajtaját csukva találta. Bentről kacaraszás szűrődött ki.

„Úgy látszik, Aranka néninek megint jó napja van” – gondolta a fiú, amikor egy férfi hangját is meghallotta. Sőt nem is egyét, kettőét. Óvatosan benyitott. Az ajtó most az egyszer nem nyikorgott. A küszöb mellett a földön feküdt egy festészeti album. Elégge unalmas képnél volt nyitva. Nem látszott rajta más, csak egy füves domb, egy guggoló, kalapos férfi meg a messzeségben talán két napernyős hölgy. Lacinak nem volt ideje hosszasan szemlélni a lábánál heverő könyvet. Tőle egy lépésre ugyanis nem kevesebb, mint öt ember népesítette be az amúgy mindig elhagyatott könyvtárat. A társaság három férfiből és két nőből állt. De milyen furamód voltak öltözve, és milyen furcsán viselkedtek! Két fiatalember a padlóra terített takarókon heverészett, egy pedig a hölgyekkel társalgóit. Köztük uzsonnáskosár, borosüveg.

„A könyvtár kellős közepén piknikeznek?” – morfondírozott Laci, majd szemügyre vette a két nőt. Az egyikén fehér ruha. Szoknyája csupa fodor, nyakát két piros masni díszíti. A másiknak krinolin a szoknyája, rózsaszín a ruhája, a hajában is rózsaszín szalag. (Tényleg kényelmetlen volt ez a régi divat, de semmi esetre sem gusztustalan és romlandó. Tévedsz, ha azt hiszed, krinolinból vagy netán szafaládéból készült. Tiszta selyemből volt, bizony!)

„Milyen szép, régimódi kisasszony!” – gyönyörködött a fiú, s közben óvatlanul rálépett a küszöbre.

– Au! – méltatlankodott a küszöb.

– Pszt! – csitította Laci, de hiába, már észrevették. A három úr azon nyomban eltűnt, aztán a fehér ruhás hölgy is, de ott volt még az uzsonnáskosár, a piros és a barna takaró meg a rózsaszín ruhás nő, aki a kezét tördelte kétségbeesetten.

– Aranka néni! – kiáltott fel Laci, amikor jobban megnézte a hölgy arcát. Igazándiból hang nem is jött ki a torkán.

– Ne tátogj, mint a sült hal, gyere be! – szólt rá erélyesen a könyvtárosnő. – Csukd be az ajtót! A szád is csukd be! Ne kérdezz semmit!

A fiú úgy is tett, s miközben átlépte a parkettán heverő albumot, álmélkodva látta, hogy a füves domboldalon már ott van az a három fiatalember és a hölgy, aki az előbb még itt mulatozott az orra előtt, teljes életnagyságban.

– Add ide, kérlek, azt a könyvet – zavarta meg a nézelődésben Aranka néni. – Úgy megijesztettél, hogy félresikerült a varázslat. Ilyesmi még soha nem fordult elő velem.

Fogta az albumot, rákacsintott a képre, s a takarók meg az ennivaló a könyvtárból a festményre kerültek.

– Ezzel meglennénk – jegyezte meg elégedetten, s leült a szokott helyére. Az abroncsos ruha azonban nem fért el az íróasztal alatt. (Nem, nem gumiabroncs! Mondom, hogy selyem.)

– Húha! Ezt majd elfelejtettem! – hüledezett a könyvtáros, és újra fellapozta az imént becsukott könyvet. Megint a képre kacsintott, s most már a rózsaszín ruhás, szép kisasszony is rajta volt a festményen, Aranka néni meg a hétköznapiján unalmas szürke szoknyájában és kardigánjában ült ott, mintha mi sem történt volna.

– Nos, mit derítettél ki? – kérdezte kissé zavartan.

Laci csak bámult és tátogott.

– Már nagyon vártalak!

Laci csak bámult és tátogott.

– Attól tartok, kénytelen leszek megmagyarázni a dolgot.

Laci csak bámult, de már nem tátogott.

– Ülj le ide! Jól figyelj, és nyugodj meg!

Laci bólintott.

– Igaz, ami igaz, nem lett volna szabad ilyesmit csinálnom. De olyan magányos vagyok! Ráadásul izgatott is voltam, amióta megtudtam, hogy kiderítettél valamit. Az izgalomtól mindig megéhezem. De most nem volt kedvem gyümölcscsendéltre. Meg társaságra is vágytam, ha már olyan sokáig nem jöttél. Meg tudsz érteni?

Laci csak bambán bámult.

– Szóval. Ilyenkor keresek egy megfelelő festményt, és magamra varázsolok róla egy szép ruhát, vagy eszem belőle egy fűrt szőlőt, esetleg elbeszélgetek a képen szereplő emberekkel. De ez a festmény különleges. Ezt 1873-ban festette a Pali. A Szinyei Merse. Együtt voltunk egy majálison. Őt pedig meghihlette a látvány. Az a rózsaszín ruhás én vagyok. Látod?

– Az nem lehet – nyögte a fiú. – Ne tessék haragudni, de Aranka néni téved!

– Miért? Azt hiszed, világéletemben öreg voltam, töpörödött és ráncos? Nem ilyen modortalannak ismertelek, Laci! – vörösödött el dühében a könyvtáros.

– Nem azért, hanem mert azt tetszett mondani, hogy ezt a képet Szinyei Merse Pál 1873-ban festette. Én matekból nem vagyok valami jó, de akkor Aranka néninek legalább 150 évesnek kellene lennie.

– Szégyelld magad! Nem illik egy hölgy korát emlegetni. De ha már itt tartunk, ki mondta, hogy nem vagyok annyi?

– De hisz az lehetetlen!

– Mit makacskodsz? Csak tudom, hány éves vagyok. Te is tudod, hogy te mennyi vagy, nem? Kérsz teát?

Laci jobbnak látta, ha nemet mond. Egy korty sem ment volna le a torkán. Aranka néni kihúzta az iratszekrény második fiókját, és lepkemintájú herendi csészében gőzölgő teát emelt ki belőle.

– Biztos nem? Na jó.

Becsukta a fiókot, letelepedett a helyére, és a csészealjon heverő ezüst kiskanállal komótosan kevergetni kezdte a forró italt.

Laci számára vánszorogtak a másodpercek.

„Vagy én örültem meg, vagy ő” – latolgatta magában az elhangzottakat és a látottakat.

Amikor a tea végre elfogyott, Aranka néni tovább beszélt:

– Tudom, mit hiszel most. Azt, amit mindenki más ebben az iskolában. Azt, hogy boszorkány vagyok. Ronda, vén banya.

– Én nem...

– Nem kell mentegetőznöd. Megértem. Mostanában nem nézek ki valami jól. Ráadásul a kedvem sem a régi. Azonban boszorkány tényleg nem vagyok.

– De 150 éves az igen?

– Igen.

– És az előbbi bűvészmutatvány?

– Szerinted csak a boszorkányok és a bűvészek tudnak varázsolni?

– A tündérek is – kockáztatta meg hitetlenkedve a fiú, miközben alig mert a csúf könyvtárosra nézni.

– Eltaláltad.

– Aranka néni tündér?

– Az. Persze nem mindig így néztem ám ki. Ide süss! – mondta, és rozoga íróasztala szüette fiókjából előhalászott egy köteg osztály fényképet. Voltak közte színesek az elmúlt 25 évből, fekete-fehérek kicsit régebbiről és barnásak 80-90 évvel ezelőtről. – Ez vagyok én. Itt meg ez. Ezen a képen pedig itt állok hátul.

Nézegették az újabb és újabb fotókat. Aranka néni gyönyörű volt mindegyiken. Pont úgy festett, mint a rózsaszín ruhás hölgy, illetve amilyennek akkor látszott, amikor Laci az imént bekukucskált a könyvtárba. Fiatal és szép volt 99 éve, 89 éve, 79 éve, 69 éve, 59 éve, 49 éve, 39 éve, 29 éve. 19 évvel ezelőtt egy kicsit elkezdett öregedni, de még egészen jól bírta magát. A 9 évvel ezelőtti kép azonban már olyannak mutatta, amilyen ma. Vén banyának.

– De hát a tündérek nem öregszenek! Mi történt? – álmélkodott Laci.

– Elmondom neked az életem történetét, de meg kell ígérned, hogy titokban tartod.

– Megígérem – jelentette ki a fiú ünnepélyesen.

– Nos, az úgy volt, hogy amíg minden tündérvizsgát le nem tettem, szabadon kószálhattam a Földön, semmi kötelességem nem volt. Aztán amikor nagykorú lettem, épp 99 évvel ezelőtt, megkaptam ezt az iskola-könyvtárosi állást. Tudod,

minden iskolai könyvtáros tündér. Varázsos feladat az olvasni tanuló gyerekeket segíteni abban, hogy rákapjanak a könyvekre. Boldog voltam, hogy ebben a gyönyörű, új iskolában én lehelek az első ezen a poszton. Minden rendben ment. A sok kis nebuló örömmel olvasott. A rádió feltalálása nem jelentett zavart. Bezzeg a televízió, a számítógép! A helyzet akkor kezdett válságosra fordulni, amikor sokaknak már színes tévéjük volt. Egyre kevesebben olvastak. A dolog pedig úgy áll, hogy a könyvtáros tündér csak akkor maradhat fiatal, szép és egészséges, ha a rábízott iskolában minden gyerek jár a könyvtárba, és olvas. Minél kevesebben jöttek, annál rosszabbul éreztem magam. Elkezdett öszülni a hajam, amikor alig múltam 130 éves. Öt évvel ezelőtt ez a bibircsók is megjelent az orromon. Néhányszor levarázsoltam, de hiába, 5 perc alatt visszaő. Fáj minden porcikám. De legjobban a lelkem fáj. Azért van olyan rossz kedvem, mert az előző tanév végén értesítést kaptam a Fő Könyvtártündértől. Várj csak! Meg is mutatom neked.

Morc Aranka nagy sóhajtással kotorászni kezdett ezüstcsatos krokodilbőr retiküljében. Először is előhúzza kankalinhímzésű batiszt zsebkendőjét, s nagyot trombitált bele. Majd tovább kutakodott, s végül előkerült egy összehajtogatott celofán.

– Tessék! – nyújtotta át remegő kézzel.

– Ezzel mit csináljak? – nézett rá értetlenül a fiú.

– Ja, bocsáss meg, elfelejtettem, hogy titkosítva van! – szabadkozott Aranka néni és ráfűjt a celofánra, mely addig semmiben nem különbözött attól a celofántól, amit Vali néni a baracklekváros üvegekre szokott tenni befőzőgumival. Miután azonban egy tündér lehelete érte, aranybetűk jelentek meg rajta.

Kedves Aranka!

Szomorú kötelességem teljesítem, amikor ezúton hívom fel figyelmedet a szabályzat betartására (Tündéri Könyvtárszabályzat 4. pont 3. bekezdés), melyben mint Magad is jól tudod, ez áll: „Amennyiben a könyvtáros tündér egy éven keresztül nem tud 1, azaz egy tanulónál többet rávenni az olvasásra, kinevezése lejár, köteles nyugdíjba vonulni, és a továbbiakban eredeti szép, fiatal tündéri alakjában töltheti nyugdíjas éveit a Könyvtáros Tündérek Tündérországi Nyugdíjasotthonában.” Ez a szabály Rád is vonatkozik, pedig már így is 3 év haladékot kaptál. A vezetőség tisztában van vele, hogy egyetlen gyermek látogatja műintézményedet. Amennyiben az idei tanév végéig ez a szám nem változik, vissza kell térned köznél.

Addig is minden jót és sok sikert kívánok!

Üdvözlettel

Libra

Amint Laci a levelet átfutotta (persze nem tette le a földre, hogy rohangáljon rajta), az aranybetűk eltűntek, s a fiú újból csupán egy közönséges celofánt tartott a kezében.

Ott ült a gyerek meg a tündér olyan csendben, hogy ha odafigyeltek volna rá, azt is meghallhatták volna, ahogy a könyvtárban elszaporodott pókok a hálójukat szövik. Ebbe a csöndbe hasított bele a csengő. Laci az órájára nézett.

– Hú, ez már a becsengetés! A kicsengetést nem is hallottam. Ne tessék haragudni, de mennem kell. Majd ebéd után visszajövök – hadarta, s elviharzott.

– De hiszen nem is mondtad, mi van a Gutenberg-üggyel – szólt utána elhaló hangon a könyvtáros tündér, de a fiú addigra már messze járt.